

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเชิงวิเคราะห์หาคำตอบปัญหาสำคัญที่ทำให้ตรรกวิทยาสมัยใหม่ไม่ยอมรับการตีความรูปประโยคแบบจัดประเภทตามแนวทางการตีความของอริสโตเติล การศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างระบบตรรกวิทยาของอริสโตเติลและระบบของบูลพบว่านั่นคือปัญหาของข้อผูกมัดเชิงความมีอยู่ซึ่งเกิดขึ้นในการตีความของอริสโตเติลต่อรูปประโยคแบบจัดประเภทโดยเฉพาะในประโยคสากล ในขณะที่นักตรรกวิทยาสมัยใหม่ปฏิเสธข้อผูกมัดเช่นนั้น จากการวิจัย ผู้วิจัยได้ข้อสรุปสองประการคือ ประการแรก แนวทางการตีความทั้งสองรูปแบบแม้จะไปด้วยกันไม่ได้แต่ก็มีความสอดคล้องในระบบของตัวเอง พบว่ามีปัญหายุ่งยากหลายประการในการทำให้การตีความสมัยใหม่ไปกันได้กับการตีความของอริสโตเติล ประการที่สองผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสาเหตุของการตีความที่ต่างกันเช่นนั้นน่าจะมาจากการเข้าใจธรรมชาติของรูปประโยคต่างกันระหว่างอริสโตเติลกับการตีความสมัยใหม่ที่สันนิษฐานว่ามีอิทธิพลจากไลบ์นิซ ผู้วิจัยพบว่าการตีความของอริสโตเติลนั้น รูปประโยคเป็นรูปแบบภาคประธานและภาคแสดง ทว่าไลบ์นิซตีความรูปประโยคว่าประกอบขึ้นจากมโนทัศน์ในขอบเขตของความคิด ผู้วิจัยจึงสรุปว่านี่เป็นเหตุผลในเชิงภววิทยาที่อธิบายได้ว่าทำไมการตีความเหล่านั้นจึงไม่อาจไปด้วยกันได้

Abstract

The purpose of this research is aimed at a critical study of an essential problem why Aristotelian interpretation on categorical propositions is not accepted in modern interpretation. A comparison study between Aristotle's and Boole's system of logic reveals that the problem is about existential commitment especially in Aristotle's interpretation of universal propositions while modern logicians reject that commitment. From the study I have two conclusions. Firstly, even though the two interpretations are incompatible but in their own system, it has consistency. Many difficulties were found when logicians try to have modern interpretation compatible with the Aristotelian. Secondly, I assumed that their difference in interpretation stemmed from how the nature of proposition is conceived between Aristotelian interpretation and modern interpretation which is presumably influenced by Leibniz. I discover that in Aristotelian interpretation proposition is in subject-predicate form, but Leibniz chooses to interpret proposition as constitution of concepts in a region of ideas. I conclude that this is an ontological reason to explain why those interpretation are incompatible with each other.